

El Kavgaları 12

– Bayram KAYA · 14 Haziran 2017

Kimse hemcinslerimize insan dememişti. Kimse de hemcinslerimize insan demiyordu. Hemcinslerimiz de hiç kimseye insan demeyecekti. Ne fiziğimiz insandı. Ne biyolojimize insan demek gerekmişti. Ne de şu karga; şu tilki; öyleyse şu da insan olsun denmişti. İnsanı ve insan olmayı bilmezsek insanız diye boy verir; insan olduğum için insan hakkım var diye ses veririz!

Kimse insan oldum diye bir paye taşımaz. Hayat bir paye ise, her can taşıyan bu payeye sahiptir. İnsan şunun şurasında ön ittifaklardan beri vardır. Ön ittifaklar öncesi yeryüzü, insan diye bir varlığı bilmedi. Tanımadı. Milyonlarca, yüz binlerce, on binlerce sene yeryüzü insansızdı.

Üç yüz bin senedir taşı yontan hemcinslerimiz vardı. Ama insan yoktu. İnsan olmak için önce hemcins olan totemi sosyal grupların, üreten ilişkiler bağlamında bir şeyler yapması gerekiyordu. Bir totem mesleği bilmekle üretim hareketi içinde olan totemi gruplar; bu üretim hareketi nedeniyle önce iletme olurla temas ettiler, sonra sürecin akışına göre ufak ufak biriken şartların olgularıyla bir araya geldiler.

Bir araya gelen totemi yapılar; farklı farklı yalıtıma kültürlü yapılar olmakla; üreten totem mesleğinin sahibi kişilerdi. Yaptıkları işlerin farklı kullanım değerini, değiştirme değerine çeviren gruplar bir araya gelip ittifaklık etmeye başladılar. İttifak içindeki totem kültürler, çok büyük sorun ve arzaydılar.

Totem kültürlerle üretilen işler takası; giderek biyolojik birlikteliği de ön gördü. Bunların her biri ayrı ayrı devim süreçleridir. Biyolojik birliktelikle ne o totem gruptan; ne tam bu totem gruptan olmayan kuşaklar doğuyordular. Her totem grubun fizik karakteriyle benzerlikler taşıyan melezler doğmuştu.

İşte ittifaklar ya da ilahlar; bu kültürel ve biyolojik sentezli doğuma, kendi aralarında İNSAN dediler. Kendileri gibi ilah olmayan, ama kendilerinde de biyolojik yanlar taşımakla önce totem mesleği ve totem kültürü; sonra da kültürler sentezi olan uygarlığı ve ittifakın ilahlar mesleğini öğrenmeyi hak edecek olanlar insanlardı. İnsanlar üreten meslekli iradeleri olan, ilahları temsil edecek melezlerdi.

Bir arada sağlatan iş birliği yapan küçük gruplar ancak totem yapıları ortaya koymakla küçük bir kültür yapıları olmakla on binlerce yıl bu totem özü korumuşlardı. İnsan olmakla insanı bir araya getirmenin ön koşullarını ortaya koyan maya içinde; doğada yarınlarla yeniden ve yeniden üretim yapma becerisi ile beraber tarım devrimi gerçekleştirmenin de büyük önemi vardı.

Senteze giden yolda grupların üreten bir iş sahibi grup olmaları vardı. Sonra grupların üreten meslekli girişmeleri vardı. Gruplar arası girişme; eninde, sonunda; sosyal oluşun biyolojik, kültürel sentezle iş yapabilirlik becerilerinin bir arada girişti. Böylesi yapı içine doğanlar ittifak bilinci taşıyan yapıları oluşan melezlerdi. İttifak bilinci, meslekler entegreli toplumsa bilinci oluşan; emek girişenle uygarlıktı.

Demek ki insanlık eşrefi mahlûk oluş değildi. Aksine insan kendi tarih bilincini taşımakla; diyalektik bir bilinç düzeyi taşıyor olmanın ürünüydü. İnsan ontoloji ayrılık değil, dışta üretir ilişkiler sentezi kurmanın bilinciydi.

Melezler ittifakı inşa içinde; birkaç totem işini bilir olmasıyla bir yapabilirlik oldular. Bu yapabilirlik kazanımla oluşları yanında kültürel ve biyolojik bir miras olmanın da bilinciydiler. Hemcins melezler kendi ana yerli, baba yerli olan totem mesleklerine aşındılar.

İnsan denen melezlerin bu işleri yapabilirlikle üreten sentez meslekleri olmasaydı; insan asla insan da olmayacaklardı. İnsan sentez oluşun bilinciydi. İnsan uygarlığın sentez bilinci içinde geçmekle rahleyi tedrisi oluşmanın bilinciydi.

İnsan bu tür eylem aktlarını, ittifakın ortak gücü ile ittifakın ortak malı, mülkü olan totem meslekli işleri nedenle ortak iradesinin içinde ortaya konmanın bilinciydi. İnsanlar hızlı karar alıp alınmamasına ya da ortak kararın ayaklarına ayak bağı olup olmamasına bakmadan ortak bir kolektif irade kullanma süreci içindeydiler.

Çünkü grupların her birinin bir, totem meslekli iş bilinci vardı. Bir grubun iş bilinç diğer gruba yabancı olan bir bilinç şekliydi. Bu nedenle her birinin bir dili bir düşünce mantık şekli olmakla farklı söylemleri vardı. İşte ortak akıl ve ortak bilinç bu zorunlulukla ittifak içinde vardı. İttifak dışında bu yoktu. İttifak dışında bu düşünülemezdi bile. İttifakın (toplumun) dışında olan gruplar birçok olur iş bilincini hiçbir şekilde taşıyorlardı.

İşte insan olmanın bilincinde yani insanlıkta nasibini almayanlar, ayak bağı oluyor; hızlı düşünme olmuyor diye üreten kesimlerin farklı farklı sorunları olan üreten ilişkilerini söylemesini toplumda dışlamaya çalışıyorlardı. Bilmiyorlar ki kolektif olan ortak akıl, hızlı ve çabuk düşünce olmak için ortaya konmamıştı. Bu bir zorunluluktu. Hem de üreten ilişkilerin bir zorunluluğuydu. İnsanlık bilinci sosyal kültürlü olan totemi etnik çelişkileri de aşmanın bağlacıydı.

İttifakı bir araya getiren üreten iş meslekli sürece karşı; ittifak içinde, her bir totem kültürü ittifakı dağıtma yönünde olmakla ittifakın farklı totem kültürleri de vardı. Bunlar ittifakı dağıtma yönünde beliren totem gruplar arası zıtlık; üreten ilişkiler nedeniyle değil de sosyal çelişkiler nedeniyle vardı. İlahlar; bu sosyal çelişkileri insan olma bağlamı içindeki söylemlerinin, somut olgularıyla aştılar.

Bu nedenle ilahın "insan" söylemine karşı, El 'in de "kul" söylemi vardı. İnsan söylemini bilmeden kul söyleminin, tarih bilincini de hiç bilemezsiniz. El kulluğunuzu kutsarsınız. El 'in neden ısrarla insanlara, insan demeyip te; "kulum" dediğini bilemezsiniz. İnsan olmak nasıl ön ittifakın sosyo-toplumsa bir imanla söylenen ahit sözleşmesi ise; "kul olmakta", kölecilik ittifakın El imanca olan ahdi sözleşmesiydi.

El, üreten ilişkiler içinde olan ittifakın; üretim yapma sonrası içinde El takdirli paylaşımına gitti. Herkese göre olmayan bir mal, mülk sahipliği ilişkisini oluşturdu. İnsan, herkese göre olan emekler arası üreten ilişkiler içinin ürünüydü.

Oysa kulluk, herkese göre olmayan paylaşımına göre çalışmakla, hizmet etmenin inşasıydı. Malı, mülkü olukla, takdir eden; irade kullanmanın sahipliğine El deniyordu. Malın, mülkün sahibi olamamakla ve malı, mülkü olmayan kişiler de; El sahipliği içinde, El 'in malı, mülkü olmakla; kuldular. İnsanlar, insan olmanın ortaklaşan değerlerini; kimi kişilerin malı, mülkü yamakla; insan olmayı ortaya koyan ortak değerlerini kaybetmekle kul olmuşlardı.

Malı, mülkü olmamakla irade yoksunu kişiler de El'e sahibim deyip, iltica ediyordu. Mülk yönetiyordu. Mülksüz lük yönetiliyordu. Mülkü olan zorunlu olurla; eşrefi mahlûk diye değil; zorunlu çalıştırma için mülksüzü sahiplendi! Mülkü olmayanlar bir sahibe sığınıp; ona, sahibim anlamına El diyordu.

Ön ittifaklardan beri insan, üreten meslekler içinde olmakla doğada avlanma yetenekli reflekslerini az çok zayıflatmıştı. Avcı toplayıcı olan günlerden; üreten meslekli bu günler içine gelen insanlar; ancak ittifakın ortaklığı içindeki mal, mülk üzerindeki tasarruf yapmakla kendisini ortaya koyabiliyordu.

Kendisini ortaya koyabildiği tasarruflarını El'e kaptıran insanların; üzerinde bir iş, bir uğraş yapacağı bir malı mülk bulamamakla, çalışacak bir iş tasarrufu yapamaz oldular. Böylece El üretim araçları ve üretim güçlerini elinde alınmakla; bir iş yapamaz olanlara da iyilik olsun diye veli nimet olmakla; kendi malı mülkü üzerinde çalışma izni vermiş oluyordu!

Mülkü olmayanların, mülkü olanlar tarafından kontrol edilmeleri ortaya çıkmıştı. Araç gereç ve malı, mülkü olmayanlar üzerinde El'in tasarruf hakkı doğmuştu! Böylece El tarafında tasarruf edilmeyi de kabul edenler ortaya çıkmıştı. Süreç yeniydi. Yeni sürecin durumu ve olay ilişkileri de yeniydi. Tasarruf edilmeyi kabul edenler de yeni ilişkileriyle artık insan değildi. Yeni ilişkileri içinde kuldu. Kullar da sahibine " ya sahip" demekle, tekil sahibimiz anlamına El diyordular.

Zaten yukarının aşağıya olan eğimi gibi sahip olanla; sahip olunan (kul olunan) arasında kendilikten bir baskı ve basınç oluşuyordu. Mal, mülk yoksunu kul; mal mülk sahipliği olan El 'in mal ve mülkünden kaynaklı olmakla; El'in malı ve mülkünde sürekli bir baskı ve basıncı kendi üzerinde hissediyordu.

Bu baskı ve basıncın bir ezmesi vardı. Bu ezme baskı ve basıncı ezileni; ezene karşı biat ve rücu eden tutumla karşı karşıya kılıyordu. Kul, ezileni ifade eden bir söylemdi. Kul söylemi bu nedenle söylenen kişi üzerinde, kişinin kendi üzerine kendi etkisiyle ezilme olan bir söylemdi. El kavgasını, kul söylemi üzerinde de götürecekti.

Kendisini kul kabul edenler; bu yüksek basınç altında alçak basıncı oluştu. Her dem ezilmeyi; kendisini biçare, zavallı, görüp; bu ipnotize olmanın kabul edilmişliği içinde sormayı sorgulamayı aklının ucunda bile geçiremiyordu. El yüksen siklon alanı; kullar da alçak siklon (basınç) alanıydı. Alçak siklon alanının yüksek siklon alanını düşünmemesi olası değildi.

El kendisinin ortaya çıkmasından epey bir sonra; yeryüzü sahibi olması sırasında hatırlamakla; insan demeyi ara sıra anacaktı. İnsanı ön ittifaklı dönemdeki anlama benzerlikle kullanacaktı. Sanki insanın emek gücüne; bu benim diyen kendisi değilmiş gibi insanı nankör oluşla itham edip suçlayıcı olacaktı.

İnsanı ön ittifaklar gibi somut ilişkiler üzerinde değil de, soyut söylemlerle kendisinin dağıttığını söylediği nasiplerine göre tanımlıyordu. Nasipten kimine mal mülk düşmüştü. Kimine de bu mal mülk üzerinde çalışmak düşmüştü! İnsan nankördür diyordu. Kul sahibi efendi, kendi mülkü üzerinde kula çalışma olanağı sağlıyordu!

Kulun çalışmasına karşı da sahibi kulunun karnını doyuruyordu! El'e göre bu kul için bulunmaz bir nimetti! Kulun bu nimete söylenmesi karşısında El de "mülkümde beş nimet topluyorsam, bunun biri sizin mabadınızda çıkıyor" diye kulun karın doyurmasını (!) kulun başına kakıyordu.